

21 august – 27 august

Ritmurile odihnei

Textul de memorat: „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.” (Geneza 2:3)

Cine își poate imagina cum trebuie să fi fost actele creației lui Dumnezeu de la început - lumina izbucnind în mijlocul întinericului, oceanele umplându-se ochi de viață, păsări care dintr-odată își iau zborul? Și crearea lui Adam și a Evei? Nici măcar un crâmpei nu putem pricepe din cum a făcut Dumnezeu așa ceva.

Dar apoi, după tot acest proces dinamic de creație, Dumnezeu Și-a îndreptat atenția spre altceva. La prima vedere, nu a părut la fel de spectaculos ca balenele sărind în apă sau ca spectacolele orbitoare ale aripilor colorate fâlfâind în văzduh. Dumnezeu a făcut pur și simplu o zi, ziua a șaptea, și apoi a făcut-o să fie specială. Chiar înainte ca omul să se avânte de bunăvoie spre o viață stresantă, Dumnezeu a stabilit un reper, ca o amintire vie a tot ce făcuse. El a vrut ca această zi să fie un timp în care să ne oprim și să ne bucurăm în mod deliberat de viață - o zi în care să fim, și nu să facem, în care să sărbătorim darul ierbii, al aerului, al naturii sălbatice, al apei, al oamenilor și, mai presus de toate, să-L sărbătorim pe Creatorul oricărui dar bun.

Invitația aceasta avea să continue chiar și după ce prima pereche a fost izgonită din Eden. Dumnezeu a vrut să Se asigure că invitația avea să treacă testul timpului și, astfel, chiar de la început, a țesut-o în însăși țesătura timpului.

Pe parcursul acestei săptămâni vom studia minunata invitație a lui Dumnezeu de a intra într-o odihnă dinamică, iarăși și iarăși, în fiecare a șaptea zi.

Duminică, 22 august – Preludiul odihnei

Dumnezeu a fost acolo la început. Domnul Dumnezeu a zis și s-a făcut. Lumina separă ziua de noapte; firmamentul, cerul și mările au fost aduse la existență prin cuvânt, în a doua zi; uscatul și vegetația au urmat în a treia zi. Dumnezeu formează cadrul de bază pentru timp și pentru geografie și apoi îl umple, în următoarele trei zile. Lumini care stăpânesc cerul fie ziua, fie noaptea. Spre deosebire de relatările celor mai multe culturi antice, raportul biblic despre Creațiune clarifică din plin faptul că soarele, luna și stelele nu sunt zeități. Acești luminători intră în tablou abia în a patra zi și sunt supuși cuvântului Creatorului.

Descrierea lui Moise despre ziua a cincea și a șasea (Geneza 1:20-31) este plină de viață și de frumusețe. Păsări, pești, viețuitoare terestre - toate umplu spațiul pregătit de Dumnezeu.

1. Cum își evaluează Dumnezeu creația? Geneza 1:1-31

Acesta nu este doar un spațiu oarecare pe care Dumnezeu l-a creat; *este un loc desăvârșit*. O mulțime de creaturi umplu pământul. Asemenea refrenului unei melodii ușor de reținut, Dumnezeu continuă să spună după fiecare zi că fiecare lucru era „bun”.

2. Ce este diferit în legătură cu crearea omului față de restul lumii create? Geneza 1:26,27; Geneza 2:7; 21-24

Dumnezeu Se apleacă și începe să modeleze lutul. Crearea omului după chipul și asemănarea lui Dumnezeu este o lecție practică despre intimitate și despre apropiere. Dumnezeu suflă viață în nările lui Adam și acesta devine o ființă vie. Crearea specială a Evei din coasta lui Adam adaugă un alt element

important la săptămâna Creațiunii. Căsătoria face parte din planul lui Dumnezeu pentru omenire - o încredere sacră de parteneriat între ,ish și ,ishah, „bărbat” și „femeie”.

De data aceasta, când Dumnezeu Se uită la tot ce a făcut în ziua a șasea, refrenul sună diferit: „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau *foarte bune*” (Geneza 1:31, subliniere adăugată).

Gândește-te cât de diferită este istoria biblică despre Creațiune de ceea ce învață omenirea fără călăuzirea Cuvântului lui Dumnezeu. În ce măsură depindem de Cuvântul lui Dumnezeu pentru a înțelege adevărul?

Luni, 23 august – Porunca de a ne odihni

Creația poate fi „foarte bună”, dar încă nu este completă. Creațiunea se termină cu odihna lui Dumnezeu și cu o binecuvântare specială asupra zilei a șaptea, adică Sabatul. „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise” (Geneza 2:3).

Sabatul este o parte integrantă din creația lui Dumnezeu. De fapt, este apogeul săptămânii creării lumii. Dumnezeu face odihna și creează un spațiu pentru comuniune, în care oamenii (în acele zile, mica familie a lui Adam și a Evei) să-și încheie activitățile lor de zi cu zi și să se odihnească unul alături de celălalt, împreună cu Creatorul lor.

Din nefericire, păcatul a intrat în această lume și a schimbat totul. Nu a mai fost nicio comuniune directă cu Dumnezeu. În schimb, nașteri dureroase, muncă grea, relații fragile și disfuncționale și tot așa - înșiruirea de suferințe pe care noi toți o cunoaștem atât de bine ca fiind viața în această lume căzută. Și totuși, chiar și în mijlocul tuturor acestora, Sabatul lui Dumnezeu rămâne ca un simbol trainic al creării noastre, precum și ca speranța și promisiunea re-creării noastre. Dacă Adam și Eva au avut nevoie de odihna Sabatului înainte de căderea în păcat, cu cât mai mult a fost nevoie de ea după aceea?

Mulți ani mai târziu, când Dumnezeu i-a eliberat pe copiii Lui din robia Egiptului, El le-a reamintit de ziua aceasta specială.

3. Ce ne învață versetele de mai jos despre legătura dintre Sabat și Creațiune? Exodul 20:8-11

Prin această poruncă, Dumnezeu ne cheamă să ne amintim de originile noastre. Spre deosebire de ceea ce mulți cred, noi nu suntem produsul întâmplător al unor forțe reci, nepăsătoare și oarbe. Dimpotrivă, suntem ființe create după chipul lui Dumnezeu. Suntem creați să avem părtășie cu Dumnezeu. Nu contează că israeliții fuseseră tratați ca niște sclavi lipsiți de valoare. Cu fiecare Sabat, într-un mod special ei erau chemați să-și amintească cine erau cu adevărat, și anume ființe făcute după chipul lui Dumnezeu.

„Era un semn de aducere-aminte a lucrării de creație și, în felul acesta, un semn al puterii lui Dumnezeu și al iubirii Sale.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 281

Gândește-te cât de importantă este învățătura despre crearea lumii în șase zile, dacă Dumnezeu ne-a poruncit să punem deoparte a șaptea zi din viața noastră în fiecare săptămână, fără nicio excepție, ca să ne aducem aminte de ea. Ce ar trebui să învățăm de aici?

Marti, 24 august – Noi circumstanțe

După patruzeci de ani de pribegit prin pustie, se ridicase o nouă generație de oameni, cu amintiri vagi, dacă mai existau și acelea, despre Egipt. Ei aveau o experiență de viață diferită de cea a părinților lor. Această nouă generație fusese martoră la repetatele ocazii în care părinții lor manifestaseră lipsă de credință și, ca urmare, și ei au trebuit să rățăcească prin pustie, pe măsură ce generația părinților lor se ducea.

Ei erau privilegiați să aibă sanctuarul în mijlocul taberei și puteau să vadă norul care indica prezența lui

Studiu Biblic, Trim. III, 2021 – Odihna în Hristos

Dumnezeu plutind deasupra tabernaculului. Când acesta se mișca, israeliții știau că sosise timpul să-și strângă lucrurile și să-l urmeze. Norul acesta, care le oferea umbră ziua și lumină și căldură noaptea, era o reamintire constantă a dragostei și a grijii lui Dumnezeu pentru ei.

4. Ce aducere-aminte personalizată a odihnei de Sabat au avut ei? Exodul 16:14-31

Contrar teologiei populare, versetele acestea dovedesc foarte clar că Sabatul zilei a șaptea precedă darea Legii la Sinai.

Ce s-a întâmplat acolo?

Hrana specială pe care Dumnezeu le-a asigurat-o era o aducere-aminte zilnică a faptului că El, Creatorul, Își susținea creația. Într-un mod foarte tangibil, Dumnezeu împlinea nevoile lor. Fiecare zi era o minune, cu hrana care apărea și dispărea la ivirea soarelui. De fiecare dată când cineva încerca să facă provizii pentru a doua zi, ea se strica sau mirosea urât; și totuși, în fiecare zi de vineri era suficientă pentru a strânge o porție dublă, iar ce rămânea pentru a fi consumată în Sabat se păstra, în mod miraculos, proaspătă.

Acum, poporul Israel avea serviciul de la sanctuar și toate legile și reglementările consemnate în Leviticul și în Numeri. Cu toate acestea, Moise, de acum în vârstă, îi adună pe toți, le repetă istoria lor și trece iarăși în revistă legile pe care Dumnezeu le dăduse (vezi Deuteronomul 5:6-22).

Această generație era, în sfârșit, pe punctul de a intra în Țara Promisă. Poporul Israel urma să treacă printr-o schimbare a conducerii și bătrânul Moise voia să se asigure că această nouă generație de oameni avea să-și amintească cine erau și care era misiunea lor. Nu voia ca ei să repete greșelile părinților lor. Astfel, Moise repetă Cele Zece Porunci pentru ca această generație, aflată în pragul cuceririi Canaanului, să nu le uite.

Cum ne reamintește păzirea Sabatului nu doar de ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi, ci și de ceea ce va face când Se va întoarce?

Miercuri, 25 august – Un alt motiv pentru a ne odihni

Copiii lui Israel au tăbărât în partea de est a Iordanului. Ei luaseră în stăpânire ținuturile împăratului Basanului și ale celor doi împărați ai amoriților. Încă o dată, în acest moment crucial, Moise îi cheamă și le reamintește că legământul făcut la Sinai nu a fost doar pentru părinții lor, ci și pentru ei. Apoi, continuă să le repete Cele Zece Porunci, din nou pentru binele lor.

5. Ce diferențe există la nivel de formulare a poruncii despre Sabat în cele două pasaje de mai jos? Exodul 20:8-11 compară cu Deuteronomul 5:12-15

În Exodul 20:8, porunca începe cu „Adu-ți aminte”. Deuteronomul 5:12 începe cu „Ține”. Sintagma „adu-ți aminte” apare un pic mai târziu în poruncă (Deuteronomul 5:15). În acest verset, israeliților li se spune să-și aducă aminte că au fost robi. Deși generația aceasta crescuse liberă, toți s-ar fi născut în robie dacă nu ar fi fost salvarea miraculoasă. Porunca despre Sabat trebuia să le aducă aminte că același Dumnezeu care a avut un rol activ în crearea lumii S-a implicat în mod activ și în eliberarea lor: „Domnul, Dumnezeul tău, te-a scos din ea cu mână tare și cu braț întins” (Deuteronomul 5:15).

Acest adevăr se potrivește cu circumstanțele în care se aflau israeliții atunci, când stăteau pentru a doua oară la hotarele țării promise, la aproape patruzeci de ani după ce prima generație eșuase lamentabil. Ei erau la fel de neajutorați în cucerirea acestei țări cum fuseseră strămoșii lor când trebuiseră să fugă din Egipt. Aveau nevoie de acest Dumnezeu care acționează „cu mână tare” și „cu braț întins”.

Sabatul este pe punctul de a căpăta o dimensiune în plus. Deoarece Dumnezeu este Dumnezeul eliberării, poporul Israel trebuie să păzească ziua de Sabat (Deuteronomul 5:15).

Bineînțeles, Creațiunea nu este departe de porunca despre Sabat, chiar și în Deuteronomul 5, în ciuda motivației diferite. Într-un anumit sens, eliberarea lui Israel din Egipt reprezintă punctul de plecare al unei noi creații, asemănătoare cu istoria Creațiunii din Geneza. Israel, ca popor eliberat, este noua creație a lui Dumnezeu (vezi, de exemplu, Isaia 43:15).

Și deoarece Exodul este văzut ca un simbol al eliberării din păcat, și anume al răscumpărării, putem găsi în Sabat un simbol atât al creației, cât și al răscumpărării. Prin urmare, într-un mod foarte real, Sabatul arată spre Isus, Creatorul și Răscumpărătorul nostru.

Citește Ioan 1:1-13. Ce ne învață versetele acestea despre Isus în rolul Său de Creator și de Răscumpărător?

Joi, 26 august – Păzirea Sabatului

Dumnezeu îi poruncește poporului Său să țină Sabatul. Chiar alături de poruncile de a nu uide și de a nu fura, se află porunca de a ne aduce aminte de Sabat, deși Biblia nu ne oferă detalii cu privire la modul exact în care trebuie să-l păzim.

6. Care ar trebui să fie atmosfera pe care să o creăm și să o promovăm în Sabat? Vezi Psalmii 92 și Isaia 58:3.

Fiindcă Sabatul înseamnă celebrarea creării și a răscumpărării noastre, atmosfera lui ar trebui să fie una de bucurie și de încântare în Domnul, și nu una de tristețe.

Aducerea-aminte despre Sabat nu începe în ziua a șaptea. După cum primul Sabat a fost apogeul săptămânii creării lumii, la fel și noi ar trebui să ne „aducem aminte de ziua a șaptea” toată săptămâna și să planificăm totul mai dinainte ca să putem pune deoparte activitățile din timpul săptămânii și „s-o sfințim”. Pregătirea deliberată din timpul săptămânii, și în special în ziua pregătirii (Marcu 15:42) sau vinerea, este esențială, iar bucuria sporește pe măsură ce crește așteptarea acestei zile speciale.

7. Ce aspect important cu privire la păzirea Sabatului este subliniat în Leviticul 19:3?

Păzirea Sabatului mai înseamnă și cultivarea relațiilor cu familia și cu prietenii. Dumnezeu ne pune la dispoziție un timp pentru părtășie cu întreaga familie, și aceasta include odihnă chiar și pentru servitori și pentru animalele pe care familia le deține (vezi Exodul 20:8-11). Sabatul și familia merg mână-n mână.

Deși odihna și timpul cu familia sunt principii importante, păzirea Sabatului mai înseamnă și participarea la închinarea colectivă față de Dumnezeu, împreună cu familia bisericii noastre. Isus a participat la serviciile de închinare (și chiar le-a condus) când a fost pe pământ. (Vezi Leviticul 23:3; Luca 4:16 și Evrei 10:25.)

Chiar dacă rutina și ritmul nostru din timpul săptămânii pot fi grăbite, totuși, adânc în inima noastră, există o dorință după adevărata odihnă de Sabat, după adevărata comuniune cu Făcătorul nostru. Atunci când ne aducem aminte să ne oprim din preocupările și din activitățile noastre pentru a petrece timp cu Dumnezeu și pentru a cultiva relațiile cu semenii noștri, putem intra în ritmul și în odihna Sabatului.

Care a fost experiența ta în legătură cu Sabatul și cu binecuvântările care pot deriva din respectarea lui? Ce ai putea face mai mult pentru a-l transforma în timpul sacru care ar trebui să fie?

Vineri, 27 august Un gând de încheiere

„Dumnezeu le-a dat oamenilor acest memorial al puterii Lui creatoare, pentru ca ei să-L poată descoperi în lucrările mâinilor Sale. Sabatul ne îndeamnă să contemplăm slava Creatorului, așa cum este dezvăluită în lucrurile create de El. [...] Mai mult decât în oricare altă zi, în ziua sfântă de odihnă, ar trebui să cercetăm soliile înscrise de Dumnezeu pentru noi în natură. [...] Pe măsură ce ne apropiem de inima naturii, Domnul Hristos ne face să simțim realitatea prezenței Sale și vorbește inimii noastre despre pacea

și dragostea Lui.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 12

„Unul dintre motivele importante pentru care Domnul i-a eliberat pe copiii lui Israel din robia Egiptului a fost ca ei să poată păzi Sabatul. [...]

Totuși, ținerea Sabatului nu trebuia să fie o *comemorare* a sclaviei lor din Egipt. Păzirea lui în amintirea Creațiunii trebuia să *includă* o aducere-aminte plină de bucurie a eliberării de sub apăsarea religioasă din Egipt care a îngreunat păzirea Sabatului. În același fel, eliberarea lor din robie trebuia să trezească mereu în inimile lor o grijă iubitoare față de cei săraci și asupriți, față de orfan și de văduvă.” - Notă din Anexă în Idem, *From Eternity Past*, p. 549

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA *EVANGHELIZARE*

Biblia: Faptele 19-25

1. Pe cine avea Pavel ca tovarăși până în Asia?
2. Ce au insinuat iudeii că propovăduia Pavel în toată lumea?
3. De unde știm că sora lui Pavel locuia în Ierusalim?
4. Ce anume i se părea fără noimă lui Festus?

Evangelizare, Secțiunea 15, subcapitolul „Evangelizarea prin muzică”

5. Ce suntem sfătuiți să facem când suntem ispitiți?